

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **S. M.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 16. 10. 2019, č. j. 72 Ad 30/2018 – 139, o námitce podjatosti vznesené žalobcem vůči soudcům 10. a 9. senátu Nejvyššího správního soudu,

t a k t o :

Soudci 10. a 9. senátu Nejvyššího správního soudu Mgr. Ondřej Mrákota, JUDr. Zdeněk Kühn, Mgr. Michaela Bejčková, JUDr. Radan Malík, JUDr. Barbara Pořízková a JUDr. Pavel Molek **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodnutí ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 10 As 376/2019.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci, jímž byl zamítnut jeho návrh na ustanovení zástupce v řízení o žalobě proti shora označenému rozhodnutí žalované. Řízení o kasační stížnosti je Nejvyšším správním soudem vedeno pod sp. zn. 10 As 376/2019.

[2] Po poučení o složení 10. senátu Nejvyššího správního soudu, jenž je podle rozvrhu práce příslušný k rozhodnutí ve věci, i zastupujícího 9. senátu Nejvyššího správního soudu vznesl žalobce námitku podjatosti vůči všem soudcům těchto senátů. Ve svém podání uvedl, že jsou zaměstnanci Nejvyššího správního soudu, který vydal rozsudek ze dne 28. 11. 2007, č. j. 4 Ads 46/2006 - 110, bez nařízení jednání, čímž byla porušena Ústava a § 83 odst. 1 a 3 zákona č. 581/1991 Sb. Žalobce uvádí, že veškeré právní úkony jsou podle občanského zákoníku neplatné.

[3] Všichni soudci 10. a 9. senátu Nejvyššího správního soudu se ke vznesené námitce shodně vyjádřili tak, že si nejsou vědomi žádných okolností, které by mohly vyvolat pochybnosti o jejich nepodjatosti. Důvodem k jejich vyloučení není rozhodování v jiných věcech ani to, že žalobce považuje za nezákonný postup jiných soudců Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 4 Ads 46/2006, v níž bylo rozhodnuto v roce 2007.

[4] Námitka podjatosti vznesená žalobcem vůči soudcům 10. a 9. senátu není důvodná.

[5] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, pokud se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou také soudci, kteří se podíleli na projednávání

nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[6] Za poměr k věci ve smyslu citovaného ustanovení se považuje přímý zájem soudce na projednávané věci, zejména zájem na jejím výsledku. Vyloučen by byl rovněž soudce, který by získal o věci poznatky jiným způsobem než dokazováním při jednání nebo ze spisu. Pochybnosti o nepodjatosti soudce pro jeho poměr k účastníkům či jejich zástupcům pak mohou vedle vztahů příbuzenských a obdobných vzniknout i tehdy, je-li vztah soudce k účastníkům, popř. jejich zástupcům nepřiměřeně přátelský či naopak zjevně nepřátelský.

[7] Námitka podjatosti, kterou účastník řízení může uplatnit podle § 8 odst. 5 s. ř. s., musí být zdůvodněna a účastník řízení musí uvést konkrétní skutečnosti, z nichž tvrzenou podjatost dovozuje. Postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudu nebo soudci a přikázána jinému soudu nebo soudci, je vyhrazen pouze pro ojedinělé případy. Soudce může být vyloučen z projednání a rozhodnutí přidělené věci jen ze skutečně závažných důvodů, které mu brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě.

[8] Stěžovatel odůvodnil námitku podjatosti jmenovaných soudců výlučně jejich postupem a rozhodnutím ve věcech, v nichž vystupoval jako účastník řízení. Již ze samotného § 8 odst. 1 poslední věty jednoznačně vyplývá, že soudce nemůže být vyloučen z rozhodování věci pouze proto, že rozhodoval v jiné věci téhož žalobce. Tento závěr opakovaně potvrdila i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 19. 3. 2008, č. j. 6 Ads 123/2007 – 53, usnesení ze dne 13. 11. 2014, č. j. Nao 360/2014 – 144, ze dne 16. 7. 2014, č. j. Nao 257/2014 - 29, nebo ze dne 4. 9. 2012, č. j. Nao 66/2012 – 35, a mnohé další). Všechna citovaná rozhodnutí byla vydána ve věcech iniciovaných stěžovatelem. Podmínky, za nichž je možné namítat podjatost soudce, jsou mu tedy nepochybně známy. Nejvyšší správní soud rozhodl již o více než stovce námitek podjatosti vznesených stěžovatelem, žádné z nich přitom nevyhověl. Opakované uplatnění téže zjevně nedůvodné námítky vzbuzuje dojem, že stěžovatel uplatňuje svá procesní práva pouze s cílem ztížit průběh soudního řízení, nikoliv za účelem ochrany svých veřejných subjektivních práv.

[9] Jiné konkrétní skutečnosti, které by zavdávaly pochybnost o nepodjatosti soudců 10. a 9. senátu, stěžovatel neuvedl. Takové skutečnosti nevyplývají ani z vyjádření dotčených soudců, ani z předloženého spisu.

[10] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že soudci Mgr. Ondřej Mrákota, JUDr. Zdeněk Kühn, Mgr. Michaela Bejčková, JUDr. Radan Malík, JUDr. Barbara Pořízková a JUDr. Pavel Molek nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 10 As 376/2019.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. dubna 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu